

Onako suh, visok, obrašten dugom i suhim usnama, pogrbljena i učena umorno počivahu očali – nisam
(Janko Polić Kamov: *Brada*)

suhom bradom, s poluprezirnim i stasa, i s dugim nosom na kojem nikako mogao proći neopažen.

17.11.1886. - rođen na Pećinama – u rodnoj kući danas se nalazi Škola za primijenjenu umjetnost

iako osnovnu školu završava kao odličan učenik uzornog vladanja, zbog problema s vladanjem biva isključen iz sušačke, a potom i iz senjske gimnazije

1902. - Janko s obitelji seli u Zagreb; napušta formalno obrazovanje; pridružuje se putujućoj glumačkoj družini

1906. - odlazi u Veneciju, putuje po Italiji

1910. - odlazi u Barcelonu gdje 8.8. iste godine umire u bolnici za uboge i siromašne (pokopan u zajedničkoj sirotinjskoj grobnici); zgrada bolnice danas je Nacionalna knjižnica Katalonije, a soba u kojoj je Kamov umro njena središnja čitaonica

Kratak je bio moj vijek i prerano je umrla duša; rana je bila smrt ko prerane moje strasti; iz mrtvoga groba struji krik i osudan je njegov zvuk; on je ko očaj s osude i plamen otpora.
(*Ledeni blud*)

Edvard Munch: Krik (1895.)

Naša će ljubav biti kaos: mutna i izmiješana i ljudi joj ne nađoše dolične riječi; mi ćemo se cjelivati goli i topli i štipaj će biti krvava pjesma naša, čupat ću ti kose, a ti ćeš tiskati oči svoje u dušu moju i bijes će biti prokleta pjesma naša; svijat ćemo se ko zmije i plaziti ko ideali – i tragika će biti očajna pjesma naša; zatratit će nas ljubav naša – šibat će nas strahotom i bol će biti grozna pjesma naša; šuma će biti hram naš i trava postelja naša – kaos božanstvo naše, a duše naša žrtva.

Iz kaosa će se izviti dijete, naše dijete – o nezakonska ženo moja i nezakonska ljubavi moja; i njegovo će ime biti: nezakonsko dijete; i gacati će svijetom gladno ko strast naša, proketo ko pjesma naša i krvavo ko ljubav naša; i lomiti će se kletva na nj i neće imati među ljudima mjesta; proklinjat će i oca i majku i ljubav njihovu, a psovku će dizati od ljudi do boga; čemer će i groza drhtati kuda prođe noga njegova i neće imati mrve suhoga kruha; hvatat će ga i vezati, i zločin će biti hrana njegova.
(*Pjesma nad pjesmama*)

moderna (1892. - 1916. / 1895. - 1914.) → liričnost, poetičnost, sklad
avangardni Janko Polić Kamov – šokira → nesklad, izobličenje, ružnoća

Formirajući se životno i literarno u prijelomnu dobu moderne, prvoga desetljeća 20. stoljeća, Janko Polić od početka do kraja svoga pisanja svjesno odbacuje njen artizam i na njem zasnovanu novu estetičku konvenciju, odabravši kao svoj duhovni prostor **osamu, prokletstvo i smrt**.
Darko Gašparović

Kamov je bio stranac u hrvatskoj književnosti. Njegovu pojavu nije ništa najavilo, a ne možemo reći ni da je on na nekoga bitno utjecao. Tako se pridružio **ukletim pjesnicima** poput Poea u razdoblju romantizma ili Rimbauda potkraj 19. stoljeća – velikim talentima koji su obilježili svoje vrijeme, ali nisu imali prethodnika ni sljedbenika.
Dragica Dujmović-Markusi

Polomite mi pero i sažgite hartiju;
strahote će da rađaju i priča će biti užas;
rodio se među ljudima čovjek i u društvo je zabludjela duša;
nema čovjeku mjesta među vama, o ljudi bezdušni.

(...)

Podignite lomaču i sažgite tijelo moje;
dim će se izdići k nebesima, gdje kruže orlovi;
nema granice u bezmjerju njihovom i slobodan je njihov let.

Apsurd postaje pjesma moja i nema ludnice za mene;
ne čitajte djela moja i sažgite hartiju;
polomite mi pero – i skinite oblačine sa nebišta –
dajte mi sunce! – grozan je Osvaldov finale.
(*Intermezzo*)